

ende indenfor lovgivningen og praksis på andre områder.

Man har også ment, at den praksis, der vil blive fulgt af sikringsstyrelsen/ankestyrelsen, skal være fleksibel i forhold til den almindelige udvikling i øvrigt, som måtte finde sted i samfundet på dette område.

Spørgsmål 14:

Er § 31 udtryk for anerkendelse af nye principper, jfr. de ved lovforslagets 1. behandling fremsatte udtalelser?

Svar:

Efter forslaget ydes forsørgertabserstatningen fortsat som løbende ydelse ud fra forsørgelsesmæssige betragtninger, og der er således ingen principiel ændring med hensyn til hensigten med erstatningen sammenholdt med gældende lov. Når ydelsen efter forslaget gøres tidsbestemt, er dette i overensstemmelse med lovforslagets grundprincip om, så vidt det er muligt, at erstatte det faktisk lidte tab – hverken mere eller mindre. Ved administrationen af forslaget § 31 vil det alene være sikringsstyrelsens opgave at fastslå *tabet* og dets omfang. Der kan dels være tale om det direkte tab i tilfælde, hvor den afdøde faktisk havde været eneforsørgeren, og dels det indirekte tab i tilfælde, hvor den efterladte vel nok var selvforsørgende, men hvor skadelidtes død bevirker, at den efterladte må opgive sin selvforsørgelse helt eller delvis. Sikringsstyrelsens skøn skal således *kun* vedrøre det faktiske *tab*, men *ikke* den efterlattes faktiske *behov*, som evt. må dækkes inden for bistandslovens muligheder.

Hovedreglen om en tidsbestemt forsørgertabsydelse vil ikke være til hinder for, at efterladede, for hvem skadelidtes død er ensbetydende med et varigt forsørgertab, administrativt sikres forsørgertabserstatning til pensionsalderen. Dette kan evt. ske ved, at sikringsstyrelsen selv tager initiativet til tilkendelse af yderligere tidsbestemte ydelsesperioder, f. eks. i tilfælde, hvor den efterladte på grund af alder eller sygdom må anses for varigt at stå uden erhvervsmæssige muligheder.

Spørgsmål 15:

Hvad er årsagen til, jfr. § 37, at man i en lovbunden forsikring opererer med erstatning

efter løn og ikke indfører lighedsprincippet ud fra et gennemsnitsniveau?

Svar:

Erhvervsevnetabserstatningen er en erstatning for forringelse af skadelidtes indtjeningsevne eller erhvervsmuligheder. Den tilsigter at give skadelidte mulighed for på trods af arbejdsskaden at opretholde en stort set uændret levestandard.

Der er dog ved fastsættelsen af et årslønsmaksimum i § 37 sat en grænse for størrelsen af den faktiske indtægt, der kan indgå i erstatningsfastsættelsen. Baggrunden herfor er dels, at det ville være betænkeligt i enkelttilfælde at yde helt uforholdsmæssigt store erstatninger, og dels at det ville være forbundet med forsikringstekniske vanskeligheder at arbejde med en erstatningsordning uden årslønsmaksimum.

Princippet med den indtægtsafhængige erstatning er også anvendt i dagpengeloven og arbejdsløshedsloven og er i overensstemmelse med dansk rets almindelige erstatningsretlige principper, hvorefter skadelidte økonomisk skal søges stillet, som om skaden ikke var sket.

Man skal henlede opmærksomheden på, at den foreslåede mænerstatning fastsættes uafhængigt af skadelidtes indtægt, idet alene de medicinske følger af arbejdsskaden erstattes. Der er ved denne erstatning – i modsætning til erhvervsevnetabserstatningen – ikke tale om kompensation for manglende indtjening, men derimod om kompensation for varige ulemper i den daglige livsførelse.

Spørgsmål 16:

Den i bemærkningerne til § 47 nævnte bekendtgørelse om avancebegrænsning udbedes.

Svar:

Den bekendtgørelse, der er nævnt i spørgsmålet, er endnu ikke udarbejdet. De gældende regler for selskabernes fastsættelse af præmier findes i ulykkesforsikringslovens § 15, stk. 7, 8 og 11, og i socialministeriets bekendtgørelse af 26. januar 1966. Det er herefter en forudsætning, at mindst 3/4 af præmieindtægten anvendes til ydelser efter loven.

Beregningen af selskabernes administrationsudgifter m. v., herunder udbytte og hen-